

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 19:11*
צאת השבת: 20:18
רבינו תם: 20:52
שבת שלום ועבודך !!!

* 30 דקי קודם השקיעה

כרכות נשים צרכניות

פרשת מסעי תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגליון! גיליון 119

פנינה לנשמה

גם מילה אחת

גם למילה אחת יש חשיבות גדולה, מספרת צ'. זכיתי לראות זאת כמו עיני. הבן שלי עמד להתחיל להניח תפילין בשעה טובה. מועד הנחת התפילין היה ביום שישי לפני כמה שבועות. תהליך הכנת התפילין החל זמן ארוך לפני כן, אך בכל זאת, מועד הנחת התפילין התקרב והתפילין עדיין לא היו מוכנות. כשבוע לפני המועד התקשרנו למי שמכין את בתי התפילין, לוודא שהם יהיו אכן מוכנים בזמן. אך לאכזבתנו הרבה, התשובה הייתה שלילית. הוא התנצל והסביר שיש לו עומס עבודה, ועל אף הרצון הטוב כפי הנראה לא יוכל להספיק עד יום שישי. הצטערתי מאוד לשמוע את הדברים. זו הפעם הראשונה שהוא מניח תפילין! כל כך רציתי שהוא יתחיל להניח את התפילין החדשות, המהודרות והיקרות שקניתי לו, ולא תפילין מהגמ"ח. התפללתי לד' שסייע לנו, וקיוויתי לנס... כמה ימים לפני מועד הנחת התפילין, נדרשתי להעביר פתק כתוב לאחד העובדים עם הודעה עבורו. עמדתי להעבירו ליעדו, ואז שמתי לב שכתבתי – "בררתי בשבילך מול ההנהלה" וכו'. נזכרתי, שלפי הלכות הצניעות הדיבור עם גברים צריך להיות ענייני, מכובד ולא אישי ולבבי. שיניתי את הפניה בגוף ראשון, ומחקתי את המילה "בשבילך". ראיתי שמספיק לכתוב "לאחר ברור מול ההנהלה". כתבתי כך והעברתי את הפתק ליעדו. פניתי לקב"ה וביקשתי להקדיש את ההתגברות הזאת בצניעות, כדי שבת התפילין של בני יהיו מוכנים. סיימתי את תפילתי, ושלווה פנימית נחה עלי. חשתי שבס"ד תהיה ישועה. באותו ערב התקשר האיש המכין את הבתים ואמר שהתפנה לו זמן והוא מכין את הבתים שלנו! תהליך ההכנה הושלם במהירות, וביום שישי בני הניח את התפילין המהודרות והחדשות שקנינו לו!! טעם מתוק נשאר בליבי: טעמו של מעשה טוב, שהותיר אחריו ברכה מרובה. (קו סיפור קטן מאשה גזל 073-2951659 שלוחה 4)

פינת החלכה

הצוואר

- סיפור לשבת
- קוה אל ה'
- שביבי אור
- אור הצדיק
- חכמת נשים

נחלקו הפוסקים אם הצוואר טעון כיסוי, ומ"מ לכל הדעות חובה להקפיד שלא לגלות יותר ממנו אפילו מעט.

שאלה: מהם גבולות הצוואר החייבים בכיסוי?
תשובה: גבולות הצוואר הם:

מלפנים – מבליטת העצמות ומטה חייב לכסות.
מהצדדים – מהמקום שמתחיל השיפוע לצד הכתף חייב לכסות.
מאחור – מהחוליה הראשונה של הגב חייב לכסות.
אך חשוב לדעת שמבחינה מעשית אין לכסות את הצוואר בצורה גבולית, כדי שלא יתגלו באקראי מקומות החייבים בכיסוי מהדין, ולכן מלפנים ראוי לכסות את השקע שמעל בליטת העצמות וכן מהצדדים ומאחור ראוי לכסות מעט מהצוואר. מטעם זה ישנן נשים הנוהגות ללבוש בגד עם צווארון סגור, ותבוא עליהן ברכה.

חפצי חיים בותב על חפצונ "בל המקום אשר אזכיר את שמו אבוא אליו וברבתי" – מתפללים ולומדים כל כך הרבה, אז למה אין ברבה ושפע? ועונה: בגלל שלא נזכרים בצניעות!

סיפור לשבת

לפנות את מצבור האשפה...

המקדש בהדר גאוונו ותפארתו כיד המלך מאוצרות השולטן.

ענהו הרב: "נודה למעלתו על רוב חסדו, אך מייחלים אנו למלך המשיח שיתגלה במהרה, והוא שיבנה את בית הבחירה". אך זאת ביקש, שהכותל המערבי יוכר כמקום תפילתם של היהודים, בו יעתירו לבנין בית המקדש.

עד כאן הסיפור.

נפלא הסיפור, ומסר נפלא גלום בו. מסר המתממש ומתגשם לעינינו בתאוצה גוברת והולכת.

כשם שיש בית מקדש בעולם, כך יש בית מקדש באדם, בליבו: "ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם". ונאמר: "היכל ה' המה", ונאמר: "אהל שכן באדם".

וכשם שבית המקדש חרב בעוונות, כך חרב גם בית המקדש הפרטי, האישי, בעוונותיו של האדם: כל הרהור עבירה הוא כצלם בהיכל, וכל עבירה בפועל – הריסה, נדבך אחר נדבך. אך כשם שלא הצליחו לקרקע כליל את חומות בית המקדש, והכותל המערבי שרד לעד, כך לא יצליחו העבירות כולן לכבות את הזיק היהודי, לנתק את החוט המקשר בין כל יהודי באשר הוא לבוראו. תמיד ישאר שריד, "ובהר ציון תהיה פליטה, והיה קדש".

אלא מאי, עלול הוא להתכסות באשפה... אשפה של עברות וחטאים, תאוה ותועבה, הבליים ורפש.

ועלינו לנקוט יוזמה, לפנות את מצבור האשפה, להתנקות מן הזוהמה – ואז יתגלה הכותל במלוא הדרו, ויהיה למקום תפילה על הגאולה הקרובה!

(דורש טוב – רבי שלום מאיר וולך שליט"א)

השומרים איש אחר איש והביאום לפניו, והכל אמרו כי מסורת עתיקת יומין היא, אף שלא הכל ידעו טעמה ומקורה.

הורה השולטן לשחרר את האישה מכלאה, והעביר קול לאמר: "מי האיש החפץ לשאת חן וחסד מלפני השולטן, יבוא אל גבעת האשפות אשר למרגלות המחכמה ויעשה כמעשהו".

התקבץ עם רב, אנשים ונשים, נוער וטף. נטל השולטן סל ומגרפה, וטיפס על גל האשפה. גרף ומילא את הסל, ולפני שירד הוציא מכיסו חפני מטבעות כסף וזהב והשליכם על הגל. מיד התנפלו הצופים על מצבור

האשפה, ונברו בו בקדחתנות ללקט את המטבעות, ועבדי השולטן גרפו את האשפה הנבורה לסלים וסילקוה אל מחוץ לשער הדרומי, שנקרא שמו "שער האשפות".

כך עמלו חודש ימים עד שפינו את מצבור האשפה והגיעו לקרקעית, והכותל המערבי נגלה בכל הדרו. העמיד השולטן שומרים, והורה שאם יבוא איש להשליך שם אשפה יאסרוהו ויכלאוהו.

לאחר מכן קרא לרב הקהילה היהודית ודיבר על ליבו שישוב ויבנה את בית

בספר "מוראים גדולים" מסופר כיצד נחשף הכותל המערבי, שריד בית מקדשנו, בשנת שי"ן – לפני כארבע מאות ושמונים שנה. וכך היה המעשה:

כאשר כבש השולטן את ירושלים, איוה למושב את הלשכה המשמשת עתה לשכת שופטי הישמעאלים וקרואה בלשונם: "המחכמה".

יום אחד השקיף בעד החלון וראה אישה ישישה נושאת שק גדוש אשפה, מטפסת על תל האשפות שלמרגלות הבנין ומרוקנת את שק האשפה מתכולתו בראש הערמה.

חרה אפו על הזקנה שהעזה לשקץ ולהצחין מתחת לחלון משכנו, הורה לאנשיו להביאה לפניו והרעים עליה בקולו: "מה המעשה אשר עשית?"

הצטדקה וענתה: "אישה נוצריה אני, ומקום מושבי רחוק מירושלים מהלך שני ימים. ומעשה אבותי בידי, מסורת עתיקה בידינו מזקני הרומאים, אשר כל איש ואיש מבני ירושלים יביא אשפתו לכאן בכל יום, הדר בסביבותיה יביא אשפתו פעמיים בשבוע, והמרוחק דרך שלושת ימים ישפוך כאן אשפה פעם אחת בחודש".

תמה השולטן: "על מה ולמה?"

ענתה ואמרה: "משום שהיה כאן בית אלוקי ישראל והרומאים שרפוהו והחריבוהו, רק כותל אחד שרד ולא היה לאל ידם להרסו. לכן גזרו לכסותו באשפה ובטיט חוצות וליצור תלולית מלאכותית שתסתירו, ולא יזכר ולא יראה עוד".

השתאה השולטן ופקד לחבוש את הישישה במשמר, עד אשר יחקור וימצא האמת בפיה אם לאו. והורה לאנשיו לארוב למתקרבים אל התל, ולעצור כל מביא אשפה למקום. עצרו

קוה אל ה'

"תחנונים ידבר רש"

בשו"ע (סימן צ"ח סעיף ג) נפסק: "תפלל דרך תחנונים כרש [ענין] המבקש בפתח ובנחת, ושלא תראה עליו כמשא ומבקש ליפטר ממנה, וכעני העומד בפתח".
ב"משנה ברורה" שם הוא מוסיף עוד כמה מילים: "וישים אל ליבו, שאין ביד שום נכרא, מלאך או מזל או כוכב למלאות שאלתו כי אם ברצונו יתברך".
בהוספה זו מלמדנו ה"חפץ חיים": אילו היית יודע שהכתובת היחידה לבקש דברים היא בורא עולם, ממילא לא היית ממהר, היית מבקש בלשון תחנונים. אם היית יודע שהבורא אינו חייב לך מאומה, והכל חסד מאיתו יתברך, היית מתחנן. מדוע ממהר אדם בתפילה? משום שהוא חושב על דברים שונים שעליו לטפל בהם: חובותיו, טרדותיו. במקום לכוון בפירוש המילות, הוא מהרהר בדרכי פתרון לבעיותיו: כיצד ישיג הלוואה בקלות, היאך ייטיב לו מנהל הבנק את תנאיו. אומר הח"ח: הרי בשעה קלה של תפילת שמו"ע, אתה יכול לסדר את כל העניינים בבת אחת עם מי שבידו לעזור לך אם תבקש ממנו. אם כן למה אתה רץ בתפילה, כדי להתחנן לאחר מכן למנהל הבנק? תפנה ישר לקב"ה!
אל תחשוב שתחנונים למנהל הבנק יועילו לך, כי "אין עוד מלבדו", רק הקב"ה הוא הכתובת היחידה. יש חיוב לעשות השתדלות, אבל לא זה קובע, רק אחד קובע הכל. לא מזל, לא כוכב ולא מלאך יכולים לעזור, רק הקב"ה!
(אריה שאג - בין המצרים)

שביבי אור

"ועד אחד לא יענה..."

סח הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל: השתתפתי בהלוויתו של רבי אלעזר ריבלין זצ"ל, מנקיי הדעת שבירושלים. לנפטר היה חבר מנוער, רבי שמואל קוק זצ"ל, שעבד איתו במחיצתו כשלושים שנה. לפתע פרש הידיד ממסע ההלויה, ונכנס... לחנות פרחים. חשבתי לעצמי: הכך נוהג ידיד ותיק, אינו מלוה את חבירו עד לבית העלמין, אלא נכנס לחנות פרחים? כעבור רגע יצא, ועציץ פרחים בידו, ופנה לשוב על עקבותיו, לפרוש מההלוויה!
הדבר התמיהני, ולא כבשתי את תמיהתי. פניתי אליו, ושאלתי: "ילמדני נא, הלא היית חבר נאמן למנוח. מה ראית לפרוש מהלוויתו, לעיני כולם, ולקנות עציץ דוקא עתה?"
נענה ואמר: "מזה שנים מטפל אני בחולה מצורע, המאושפז בבית החולים למצורעים. ואמש – נפטר. הרופאים החליטו לשרוף את כל חפציו, שלא ישתמשו בהם אחרים וידבקו חלילה במחלתו. ובין החפצים – זוג תפילין! הזדעזעתי, ומחיתי, ביקשתי מהרופא יסיכים לגניזתן בעציץ חרס ולהטמתן באדמה, כדין. והסכים, בתנאי שאביא את העציץ עד השעה עשר. בינתיים, התבררתי על מותו של רבי אלעזר, חברי הנאמן. מובן שבאתי להשתתף בהלוויתו. לחרדתי, ראיתי שהשעה מתאחרת. חיפשתי ומצאתי חנות פרחים, נכנסתי וביקשתי עציץ. אמרו לי: אין זו חנות לכלי חרס, כאן מוכרים פרחים... לא היתה ברירה, רכשתי עציץ פרחים, ואני עומד לרוקנו כדי לטמון בו את התפילין. זה הסיפור. ועכשיו, רבי אריה, השעה תשע וחצי. אם אמשך לשוחח עמך – עלולים לשרוף את התפילין. לפיכך הריני מבקש את רשותך למהר לבית החולים, ולהגיע במועד..."
מיני אז, סיפר רבי אריה, קיבלתי על עצמי לדון כל אדם לכף זכות...
הבה ננהג כן גם אנו, שלא לדון לכף חובה, שלא לדון כלל!
הן נוכל ללמוד... מעצמנו. אין אנו מושלמים, אמת. אבל כל מעשה ממעשינו, דנים אנו לכף זכות. בדוחק, בקושי, אבל תמיד מוצאים איזה צידוק: היינו עייפים, מתוחים, רגוזים – לא ידענו, לא שיערנו, לא חשבנו – והכל נכון. אבל נבין, שגם אחרים כך, וגם להם תירוצים וצידוקים!
ואשרי הדן לכף זכות – הן עליו אמרו "כשם שדנתני לכף זכות, המקום ידין אותך לכף זכות!"
ובדונו אותנו לכף זכות – ישפיע עלינו רוב טובה וברכה תמיד! (מעייין השבוע)

"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר"

לתרומות להפצת העלון, הקדשות
והנצחות 052-7697432
במייל tzniutw@gmail.com

ברכה מיוחדת לתורמים היקרים שיזכו לרוב
נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה,
פרנסה טובה, שלום אהבה אחווה ורעות
שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל |
רחל רשל בת איזה ז"ל

ראוי הוא שביום הילולת הצדיקים ילמדו דברי תורה של הצדיק ועל ידי זה ידובבו שפתותיהם להמליץ טוב לפני שוכן מרומים (האר"י ז"ל)

אור הצדיק

ה' אב - הילולת הצדיק רבי יצחק (האר"י) לוריא הקדוש זצוק"ל זיע"א

אתורתנו

ענין בין המצרים והם כ"א ימים שביין י"ז לתמוז עד ט' באב מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית, וטעם היות זה אחר חצות היום כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד כי ינטו צללי ערב אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום, ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם, וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכיה ועליו נאמר "שמחו את ירושלם כו' כל המתאבלים עליה". (שער הכוונות)

מחיי הצדיק

פעם ביום שישי בין השמשות, יצא האר"י הקדוש עם תלמידיו המובחרים לקבל פני שבת המלכה בחקל תפוחין אשר מחוץ לצפת. לפתע פנה אל התלמידים ושאלם: "רצונכם ונעלה כולנו לירושלים בזה הרגע בקפיצת הדרך, ונקבל בה פני שבת?" נבוכו התלמידים ואמרו: "אכן כן, אבל בני משפחותינו ידאגו כשלא נשוב לקדש על היין – נשוב לצפת ונודיעם, נפרד מהם לשלום ונתלווה אל רבינו!"

ספק האר"י הקדוש כפיו בצער וקרא: "אבוי, שלא היתה לנו הזכות להיגאל! היתה כעת שעת כושר נדירה לגאולה, ואילו הייתם משיבים לי פה אחד בשמחה ובחדווה כי מוכנים אתם לעלות לירושלמה בלי תנאי – היתה באה הגאולה. עתה, הוחמצה השעה. מי יודע כמה שנים יעברו וכמה צרות יבואו, עד שתזדמן שוב שעת הכושר, ותבוא הגאולה!" מרעישים הדברים, אבל יותר מכל מחייבים הם לחשבון נפש.

שכן כולנו רוצים בגאולה, מבקשים אותה ומייחלים לה. אבל אם יבוא המשיח בזה הרגע ויאמר: "בואו" – יהיה לכל אחד משהו "להפרד" ממנו. לסיים איזה עסק, לגמור איזו עבודה. ולא זו הדרך. יש להיות נכונים לעזוב הכל ולעלות להר בית ה', כי "פתאום יבוא האדון אל היכלו" ! במהרה בימינו, אמן ! (מעייני השבוע)

חכמת נשים

חינוך באהבה

נקל לשער מה נפלאה הרגשתו של ילד שאימו מאמינה בו, מתגאה בו ושמחה איתו. ובכל מקרה, גם אם ייכשל וימעד, אמא תהיה "בצד שלו", ותסייע לו לסיים את האירוע המביך על הצד היותר טוב. האמון שנתנה הרבנית יפה שטרנבוך ע"ה בילדיה היה כמעט בלתי מוגבל. היא לא הרבתה בהערות, והילדים לא חיו בתחושה ש"מחפשים אותם" בזכוכית מגדלת ומגבילים את דרכם בהערות. מאידך, הדוגמה האישית שהציבו ההורים, חייבה וריסנה והציבה תמרור זוהר "זו הדרך לכו בה".

היא לא "חינכה" לאהבת תורה, היא חיה זאת בכל מאודה. האהבה והלהט זרמו ממנה לילדיה בטבעיות, יחד עם חלב אימם. "פעם עמדתי לצאת לשיבה" מספר בנה "וראיתי את אמא מתארגנת לצאת. היא הייתה צריכה לסחוב חבילות גדולות וכבדות, הרבה יותר מיכולתה. לא יכולתי לראות את אמא אוחזת בשקית, ועוד אחת ועוד כמה שקיות. איך אפשר? 'אעזור לך, אמא' אמרתי לה, ורציתי ליטול מידיה כמה שקיות, להקל עליה. אבל היא סירבה, בכל תוקף. שמא חלילה אאחר ל'סדר' בכמה דקות. ראיתי כמה זה חשוב לה, ויצאתי מן הבית בידיים ריקות ובלב כבד. "אמא" שאלתי אותה אח"כ "איך הסתדרת? באמת סחבת את כל החבילות לבדך?" ואמא חייכה חיוך טוב וענתה "מלאכים סחבו לי"...

בהזדמנות אחרת" הוא ממשיך ומספר "היה לי תור לרופא, והנה התקשרו מהמרפאה שהתור התבטל. אמא תרה מיד אחרי מישוהו, שיעלה לשיבה ויודיע לי שאין צורך לחזור הביתה. חשוב לזכור, שגרנו אז מאחורי הישיבה. דקה וחצי הפרידה בין היכל הישיבה לבית הורי. אבל גם הרגעים הללו יקרו בעינייה". (יפו פעמך)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשנ"מ
ת.נ.צ.ב.ה